

HERMAN J BERGE
665, rue de Neudorf
L-2220-Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

Tilsynsutvalget for dommere
Domstoladministrasjonen
7485 Trondheim

Luxembourg 10. oktober 2011

Att : Rette vedkommende
Ad : Klage mot lagdommer Egil F. Jensen
Saksnr :
Deres Referanser : 10-096823 Borgarting
Vår Referanse :
Oversendelse : Fax og brev
Deres faks nr : +47 73 56 70 01
Antall sider : 17
Vedlegg : 3 (9 s)
Kopi :

1. DOMSTOLENES UAVHENGIGHET

Det er stor enighet om at grunnforutsetningen omkring domstolenes uavhengighet er upartiskhet, integritet og frihet fra innblanding.

*"Domstolens uavhengighet er ikke en privat rett som dommerne har, men er derimot grunnlaget for juridisk upartiskhet, dette til fordel for allmennheten. Det er en grunnstein i vårt styresett i et demokratisk samfunn og et vern av borgernes frihet og rettigheter beskyttet av den rettssikkerhet som loven gir."*¹

For at domstolenes avgjørelser skal kunne respekteres og adlydes, må domstolene være upartiske. For å være upartiske, må domstolene være uavhengige. For å være uavhengig, må domstolene være fri for forstyrrelser, påvirkning eller press.² For det, må domstolene ikke bare være atskilt fra andre grener av staten eller hvilket som helst annet organ, de må også kunne garantere at dommerne vil adlyde loven og bare loven, dette ved å erklære sin uavhengighet i form av en dommerforsikring.³

¹ Den første delen av denne deklarasjonen har blitt adoptert av mange stater rundt om i verden, bl.a. Skottland, Malaysia, Lesotho, Canada etc.

² http://www.scotland-judiciary.org.uk/Upload/Documents/JudicialIndependence_2.pdf side 2

³ Det å avgi dommerforsikring er hva som utgjør en uavhengig dommer, og i sin tur, en uavhengig domstol. Videre så gir dommerforsikringen brukeren av domstolen en garanti for dommerens habilitet/upartiskhet, noe som gjenspeiles gjennom den (norske) dommerens edsavleggelse hvor han høytidelig lover at han "...hverken av hat eller vennskap, hverken for gunst eller gave eller av annen årsak vike fra rett og rettferdighet." En nektelse av å avgi dommerforsikring betyr ikke bare at vedkommende ikke er formelt kvalifisert som dommer (i tillegg til tapet/forspillelsen av hans/hennes mandat som dommer), men også at vedkommende, etter å ha foretatt en grundig vurdering av anmodningen, har funnet at han ikke vil binde seg opp til en slik ed idet han/hun – senere – kan ende opp i en situasjon hvor han/hun kunne finne det passende eller nødvendig å favorisere en part, motta en gave fra en part, eller av noen annen grunn vike fra rett og rettferdighet. Ved å nekte å avgi dommerforsikringen, har personen diskvalifisert seg fra noensinne å kunne bli oppnevnt og ta sete som dommer.

Uavhengighet i domstolene er ikke bare et spørsmål om riktige eksterne og operative ordninger. Det er også et spørsmål om uavhengige og upartiske avgjørelser ved hver enkelt dommer. Dommerens oppgave er å anvende loven slik han eller hun forstår den uten frykt eller velvilje og uten hensyn til om vedtaket er populært eller ikke (sistnevnte er åpenbart ikke mulig å garantere i de tilfeller hvor "dommeren" har nektet å avgi dommerforsikring, en dommerforsikring som nettopp gir denne garantien). Dette er en hjørnestein i rettsstatens konstruksjon. Dommere, individuelt og kollektivt, skal beskytte, oppmuntre og forsvare domstolenes uavhengighet (men en aksept av en "dommers" nektelse av å avgi den obligatoriske dommerforsikring, slik tilfellet er i Norge, er et direkte angrep mot - og bidrar sterkt til en forringelse av det nevnte prinsipp som FN er satt til å beskytte). Domstolenes uavhengighet innebærer at dommere ikke er utsatt for press og innflytelse, og står fritt til å fatte gode beslutninger kun basert på fakta og jus.⁴ Denne betydningen av domstolenes uavhengighet ville være tom dersom den gitte stat tillater personer - som har nektet å erklære sin uavhengighet i form av dommerforsikring - å ta sete som dommere.

Idet man avgir dommerforsikringen, har dommeren erkjent at han/hun er primært ansvarlig overfor den loven som han/hun skal administrere. Motsatte; ved å nekte å avlegge dommerforsikringen, har personen erklært at han/hun ikke er ansvarlig overfor loven, og at han/hun er fri til å handle som han/hun måtte ønske.

I sin resolusjon 2006/23 om Styrking av Grunnleggende Prinsipper omkring dommernes etiske oppførsel, vedtatt av FN's Generalforsamling, erklærer FN sin sterke overbevisning og tro på at "*korrupsjon av medlemmer av rettsvesenet undergraver rettsstaten og påvirker allmennhetens tillit til rettssystemet, og at integritet, uavhengighet og upartiskhet innenfor rettsvesenet er avgjørende forutsetninger for en effektiv beskyttelse av menneskerettighetene og økonomisk utvikling*", hvilket medfører at Generalforsamlingen helt klart erkjenner problemet med korrupsjon i rettsvesenet og betydningen av en genuint uavhengig domstol.

Senere hen - i forbindelse med styrking av domstolenes integritet - har FN uttrykt at *ett* alvorlig hinder for suksess for enhver antikorrupsjon strategi er et korrupt rettsvesen. Et etisk kompromittert rettsvesen betyr, fremhever FN, at de juridiske og institusjonelle mekanismer som var utviklet for å bekjempe korrupsjon - uansett hvor godt målrettet, effektive og oppriktige de måtte være - forblir ubrukelige. Beklageligvis, avslutter FN, fremkommer det - jevnt og også stadig oftere - bevis på utbredt korrupsjon i domstolene i mange deler av verden.

For å møte problemet, foretar FN en rekke tilnærminger. FN undersøker korrupsjon i domstolene i detalj, og søker gjennom dette å identifisere hvilke muligheter som finnes for å kunne ta fatt på oppgaven, i høyere så vel som i lavere nivåer av domstolssystemet.

Målene for å styrke rettslig integritet er å:

- Formulere begrepet *juridiske integritet* og å utvikle en metodikk for å innføre dette konseptet uten at prinsippet om rettslige uavhengighet settes på spill;
- Legge til rette for et trygt og produktivt læringsmiljø for reformvennlige domstolledere rundt om i verden;
- Øke bevissthet om integritet i domstolene og å utvikle, veilede og overvåke prosjekter omkring *teknisk assistanse* som er rettet mot det å styrke rettsvesenets integritet og kapasitet.

⁴ http://www.scotland-judiciary.org.uk/Upload/Documents/JudicialIndependence_2.pdf side 3

I nært samarbeid med Transparency International (TI), det britiske Departement for internasjonal utvikling (DFID) og FNs spesialrapportør for domstolenes og advokatenes uavhengighet, avholdt FN's antikorrupsjonsenhet fire møter med domstolsledere fra både "common law-land" og "Civil law-land", og støttet disse i arbeidet med å identifisere og anvende "beste praksis" i styrking av domstolenes integritet og kapasitet.

Utkommet av denne prosessen inkluderer en modell for en handlingsplan for juridiske reformer, en metode for vurdering av integritet og kapasitet innen justissektoren, samt de universelle Bangalore prinsippene omkring etikk i domstolene, og som ble overlevert til FNs menneskerettighetskomité på dets 59nde sesjon i 2003.

Bangalore Prinsippene om etiske regler for domstolene, Verdi 1, Uavhengighet, sier at:

"Domstolenes uavhengighet er en forutsetning for rettsstaten og en grunnleggende garanti for en rettferdig rettergang. En dommer skal derfor opprettholde/forsvare og eksemplifisere domstolenes uavhengighet både i dens individuelle såvel som dens institusjonelle aspekter."

Videre heter det i de nevnte prinsippene avsnitt 1.6. at:

"En dommer skal vise og fremme høy standard for etisk oppførsel, dette for å styrke tilliten til domstolene hvilket i sin tur er grunnleggende for opprettholdelsen av domstolenes uavhengighet."

Ved å nekte å avgi dommerforsikring, og dermed i det stille erklære at han/hun ikke vil adlyde loven som han/hun er satt til å forvalte, har vedkommende åpenlyst demonstrert sin forakt for loven, og vil med denne handling - dersom vedkommende tillates å ta plass som dommer - definitivt rive ned det som måtte være igjen av tilliten til rettsvesenet.

Bangalore Prinsippene, Verdi 4, sømmelighet / anstendighet, avsnitt 4.2, sier at:

"Som gjenstand for konstant offentlig gransking, må en dommer akseptere personlige restriksjoner som kan bli sett på som tyngende av den vanlige borger. Han skal akseptere dette frivillig. Særlig skal en dommer oppføre seg på en måte som er overensstemmende med domstolens verdighet."

Ved å nekte å avgi dommerforsikring har vedkommende vist at han/hun ikke vil akseptere noen begrensninger på hans/hennes "bevegelsesfrihet" som dommer. Slik oppførsel er selvsagt ikke forenlig med verdigheten til noen domstol.

Under det samme prinsippet, avsnitt 4.14 står det at:

"En dommer og medlemmer av dommerens familie, skal verken be om, eller akseptere noen gave, arv, lån eller fordel i forhold til noe som er utført eller skal utføres, eller som blir unnlatt utført av dommeren i forbindelse med utførelsen av rettslige plikter"

En person som nekter å avgi den obligatoriske dommerforsikringen, har ved denne handlingen erklært at han/hun ikke vil adlyde dette prinsippet og har dermed tapt sitt mandat som dommer. Av åpenbare grunner vil ingen noensinne ha tillit til en person som så klart har uttalt at han/hun ikke vil adlyde loven, derav bør disse personene holdes borte fra domstolene og fra enhver annen virksomhet som omfatter vurdering av andres rettigheter og plikter.

I FNs grunnleggende prinsipper om Domstolenes uavhengighet⁵ er det uttalt at:

⁵ General Assembly resolutions 40/32 of 29 November 1985 and 40/146 of 13 December 1985

"...Den universelle menneskerettighetserklæringen verner spesielt om prinsippene om ... retten til en rettferdig og offentlig rettergang ved en kompetent, uavhengig og upartisk domstol opprettet ved lov."

"...Den internasjonale konvensjon ... om sivile og politiske rettigheter ... garanterer utøvelsen av disse rettighetene."

"...Det eksisterer fortsatt et gap mellom visjonen bak disse prinsippene og den faktiske situasjonen."

Gjennom den sistnevnte av de tre erklæringer innrømmer FN at medlemsstatene fortsatt ikke innfrir sine avtaler og forpliktelser overfor FN, hvilket forholdene i Norge er et godt eksempel på.

De grunnleggende prinsippene nedfelt i denne resolusjonen, har blitt formulert av Generalforsamlingen for å bistå medlemsstatene i deres oppgave å sikre og fremme domstolenes uavhengighet. Blant annet er det uttalt at:

"Domstolenes uavhengighet skal være garantert av staten og nedfelt i grunnloven eller i landets alminnelige lovverk. Det er alle regjeringsorganers og andre statlige institusjoners plikt å respektere og iaktta domstolenes uavhengighet."

Ved å tillate personer, som har nektet å avgi den obligatoriske dommerforsikring, å ta sete som dommere, har førstelagmann i Borgarting lagmannsrett, Ola Dahl, direkte motarbeidet⁶ FNs anbefalinger og traktater, særlig SP artikkel 14,⁷ og verdenserklæringen om menneskerettighetene, artikkel 10. La meg her minne om at Norge har underskrevet og ratifisert SP og relevante protokoller og har derfor fritt og formelt lovet å innfri og respektere den nevnte konvensjon, dens protokoller og forpliktelser.

Ola Dahls handling fremstår i så måte som en klar og tydelig forakt for dette regelverk, hvilket gjenspeiles i det faktum at en lang rekke dommere i Borgarting lagmannsrett ikke har signert verken dommerforsikring eller embetsed.

"Det er en vanlig oppfatning at uavhengige domstoler er den sterkeste garantien for å opprettholde rettssikkerheten og beskyttelsen av menneskerettigheten."⁸

Hvordan har det seg da at Borgarting lagmannsrett - gjennom sin leders erklæringer av 21. og 22. september – fritt og uten noen motforestillinger fra verken regjering, storting eller Domstoladministrasjonen har kunnet gjøre det klinkende klart at verken SP eller verdenserklæringen om menneskerettighetene vil bli innfridd eller respektert i hans domstol?

Som Murati helt korrekt uttrykker:

"Rettighetene til menneskene, administrert av FN, ville være uten verdi dersom det ikke fantes et rettslig system som aktivt kunne beskytte deres rettigheter."

⁶ Se Ola Dahls brev av 21. og 22. september 2010 til meg vedlagt her som **Bilag nr. 1a og 1b**.

⁷ FNs internasjonale konvensjon om sivile og politiske rettigheter.

⁸ The Independence of the Judiciary and Its Role in the Protection of Human Rights under UN Administration Using the Case of Kosovo, by Gjylbehare Murati, Ph.D Candidate at the University of Gent (Belgium), Senior Investigating Lawyer, Ombudsperson Institution in Kosovo. See also THE RULE OF LAW AND THE INDEPENDENCE OF THE JUDICIARY, by Daniel C. Préfontaine, Q.C. & Joanne Lee, Paper prepared for WORLD CONFERENCE ON THE UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS MONTREAL, DECEMBER 7, 8, & 9, 1998.

Dette er presis hvor vi er i dag, idet systemet – domstolene – som angivelig ble etablert for å beskytte borgernes rettigheter, faktisk ikke fungerer.

Den Internasjonale advokatforeningen adopterte i 1982 minimumsstandarder for dommernes uavhengighet, hvor det er angitt henholdsvis i punkt 40 og 45:

“En dommer skal alltid opptre på en slik måte at han bevarer verdigheten til kontoret, samt domstolenes upartiskhet og uavhengighet.

En dommer skal unngå enhver handling som kan føre til at spørsmål om partiskhet oppstår.”

Igjen; ved å nekte å avgi den obligatoriske dommerforsikring - som i Norge lyder som følger:

“Jeg forsikrer at jeg samvittighetsfullt vil opfylle mine plikter som dommer – at jeg vil handle og dømme således som jeg efter loven og for min samvittighet kan forsvare, og hverken av hat eller vennskap, hverken for gunst eller gave eller av annen årsak vike fra rett og rettferdighet.”

– opptrer vedkommende på en måte som ikke vil bevare verdigheten ved hans kontor, ei heller domstolenes upartiskhet og uavhengighet, men som snarere vil føre til en rask nedbrytning av hva som måtte være igjen av grunnlaget for domstolenes uavhengighet.

En kan konkludere med at prinsippet om domstolenes uavhengighet er forståelig og logisk, og dets implikasjoner er absolutt nødvendig og rettferdig både overfor brukerne av domstolene så vel som overfor domstolene selv. Det er derfor ingen tvil om at en nektelse av å avgi den obligatoriske dommerforsikring diskvalifiserer, i seg selv, vedkommende fra noensinne å ta sete som dommer. Følgelig vil det å opptre som dommer, mens vedkommende samtidig mangler dommerforsikring, være en krenkelse av ovennevnte bestemmelser. Det er bl.a. Domstoladministrasjonen sitt ansvar – gjennom dets virksomhet – å beskytte, fremme og forsvare domstolenes uavhengighet, i enhver forstand.

2. EGIL F. JENSEN – manglende dommerforsikring

Ifølge Borgarting lagmannsretts kjennelse av 2. september 2011 har lagdommer Egil F. Jensen deltatt i behandlingen av sak nr. 10-096823.

Gjennom innsyn i Domstoladministrasjonens arkiver er det blitt avklart at lagdommer Jensen har nektet å avgi den obligatoriske dommerforsikring og embetsed. Jensen er følgelig ikke dommer, og jeg viser da til det som er sagt ovenfor.

Etter en kontroll i Norsk Retstidende viser det seg at Jensen – til tross for sin nektelse av å avgi dommerforsikring og embetsed – har utøvet dommerhandlinger siden senest 3. november 1989, hvilket vil si at han i en periode på nærmere 22 år på rettsstridig og straffbart vis har figurert som dommer, dette til åpenbart stor skade både for domstolens brukere så vel som for samfunnet generelt.

I og med at Jensen utøvet dommerhandlinger, til tross for at han hadde nektet å avgi dommerforsikring og embetsed, vil hans daglige handlinger som “dommer” fremtre som en kontinuerlig embetsforbrytelse, jf straffelovens kapittel 11 og 33. Ved denne kontinuerlige straffbare handling har Jensen demonstrert at han er uegnet til å gjennomføre de plikter som følger et dommerembete, og følgelig utvilsomt kvalifiserer til suspensjon og avskjed. Jeg viser for øvrig til det som er sagt under pkt. 6 nedenfor.

3. EGIL F. JENSEN – unndragelse av prosessdokumenter

Følgende tekst er kopiert fra kjennelsen i ovennevnte sak:

"Lagmannsretten har ikke mottatt noen henvendelse eller annen informasjon om at de to ankende partene var lovlig forhindret fra å møte."

På vegne av brødrene Lundquist sendte jeg inn prosesskrift i saken 24. august 2011. Dokumentet ble fakset inn samme dag, slik at forsendelsen skulle nå frem til førstelagmannen i tide og med den hensikt å forhindre ham i å foreta nye straffbare handlinger i saken, dog til ingen nytte. Prosesskriftet er vedlagt her som **Bilag nr. 2**.

I dette prosesskriftet reises habilitetsinnsigelse samtidig som det gjøres klart at saken ikke har vært under lovlig behandling i lagmannsretten, dette da forberedende "dommer", Anne Ellen Fossum – i likhet med Egil F. Jensen – ikke er dommer. Det ble i prosesskriftet gjort helt klart at saksbehandlingen i sin helhet ikke er lovlig, og at det følgelig ikke er foretatt noe lovlig innkalling til rettsmøte. Disse opplysningene har Egil F. Jensen holdt skjult og bevisst unndratt rettslig behandling. Jensen skal derfor – i tillegg til å måtte møte strengeste reaksjon fra Tilsynsutvalget – etterforskes og straffes for prosessbedrageri.

Jensens handlinger strider mot både strl § 110 og alminnelige etiske regler for dommere, og man kan trygt slå fast at Jensen igjen har demonstrert at han åpenbart er uegnet til å gjennomføre de plikter som følger et dommerembete, hvilket kvalifiserer til suspensjon og avskjed. Jeg viser for øvrig til det som er sagt under pkt. 6 nedenfor.

4. EGIL F. JENSEN – Ulovlig kopiering fra kjennelse i sak 08-127677

Domstolloven § 55, tredje ledd, lyder:

"En dommer er uavhengig i sin dømmende virksomhet. En dommer skal utføre sin dommergjerning upartisk og på en måte som inngir alminnelig tillit og respekt."

Det fremgår av teksten i Jensens kjennelse at han har kopiert store deler av kjennelsen i sak 08-127677. Handlingen viser at dommerne i de to sakene har samarbeidet om behandlingen av Lundquists rettergangsskritt, samt om sakenes utfall, hvilket i seg selv er en grov straffbar handling. Kopieringen er i strid med dl § 55, tredje ledd, og bekrefter i seg selv at Jensen ikke er en uavhengig dommer. Det skal her legges til at Jensens avgjørelse ikke synes å være truffet på grunnlag av et konkret rettsmøte, jf tvl § 19-2, første ledd, men derimot etter *anbefaling* fra en eller flere tredjemenn som på forhånd har bestemt utfallet av begge sakene. At Jensen har latt seg styre, bekrefter igjen hans avhengighet til andre personer eller institusjoner.

Jeg ønsker her å legge til at det ikke er første gang to dommere i to forskjellige saker, for samme domstol, på rettsstridig vis har samarbeidet om et ønsket resultat. I beslutning av 22. september 2010 avgjorde Mary-Ann Hedlund – som fremdeles ikke har signert verken dommerforsikring eller embetsed og følgelig ikke kan opptre som dommer – at Lundquist ikke skulle få lov å benytte meg som deres representant i sak 08-127677. To dager senere, i beslutning av 24. september 2010, avgjorde også Anne Ellen Fossum – som i likhet med Hedlund ikke har signert verken dommerforsikring eller embetsed og følgelig ikke kan opptre som dommer – at Lundquist ikke skulle få lov å benytte meg som deres representant i sak 10-096823.

Selv om begge beslutningene av åpenbare grunner er nulliteter, er det likevel viktig å nevne (for derved å bedre belyse Løvdolds straffbare handlinger) at sistnevnte kjennelse er en kopi av førstnevnte. Fossum har ved denne handling krenket strl § 110 idet hun, uavhengig av årsak, har latt seg bevege til å kopiere Hedlunds beslutning. Denne rettsavgjørelsen er, i likhet med Jensens avgjørelse, også i strid med DL § 55, tredje ledd, SP artikkel 14, og EMK art. 6. Det fremstår som åpenbart at Fossums avgjørelse –

som er en del av herværende sak – ikke er truffet på grunnlag av faktum i saken, men derimot etter anbefaling fra utenforstående tredjemenn. Jeg viser for øvrig til det som er sagt under pkt. 6 nedenfor.

5. EGIL F. JENSEN – manglende signatur på rettsavgjørelser

DI § 160 som lyder:

"Det, som skal forkyndes, maa foreligge skriftlig. Det maa være underskrevet og datert..."

Som en ser fremgår det av DI § 160, første ledd, at det som skal forkynnes skal foreligge skriftlig, i undertegnet stand og være datert. En avgjørelse som ikke er signert kan følgelig ikke forkynnes.

Avgjørelsen av 2. september 2011 er ikke signert, dette i strid med tvl § 19-4, annet ledd, jf første ledd – jeg vedlegger her, som **Bilag nr. 3**, første og siste side av kjennelsen som bevis – og er følgelig ikke lovlig forkynt. Kjennelsen vil, alene av denne grunn, aldri kunne oppnå rettskraft overfor Lundquist.

Jensens handlinger strider mot enkel og forståelig lovtekst, og igjen har Jensen demonstrert at han er uegnet til å gjennomføre de plikter som følger et dommerembete, hvilket kvalifiserer til suspensjon og avskjed. Jeg viser for øvrig til det som er sagt under pkt. 6 nedenfor.

6. DOMSTOLADMINISTRASJONENS MISNØYE MED KLAGER MOT DOMMERE

Kort tid etter Domstoladministrasjonens og tilsynsutvalgets opprettelse i november 2002, ble det avdekket at tilsynsutvalgets hovedoppgave var å beskytte dommerne og dekke over deres rettsstridige og/eller straffbare handlinger, hvilket etterfølgende rettspraksis har bekreftet. Hovedbegrunnelsen i tilsynsutvalgets avvisningsavgjørelser mot klager på dommerer skulle lyde som følger:

"Klagen synes å gjelde misnøye med rettsavgjørelser...Klagen vurderes på dette grunnlag avvist."

Selv om det fremdeles ikke er blitt avklart hvorvidt beslutningen om denne rettsstridige *first-approach praksis* faktisk ble besluttet av regjeringen, er det like fullt på det rene at tilsynsutvalget benytter seg av en begrunnelse som ikke har hjemmel i lov.

Mot denne bakgrunn skal tilsynsutvalget ta hensyn til følgende under behandling av klagen:

Det er ikke fattet noen rettsavgjørelse av Jensen som kan angripes med rettsmidler. Klagen mot Jensen gjelder uansett ikke misnøye med noen rettsavgjørelse. Lundquists klage skal følgelig ikke oppfattes som et angrep på noen avgjørelse som Jensen eller andre måtte ha medvirket i. Tvert imot dokumenteres det fra vår side at Jensen under sin virksomhet har krenket en rekke lover, deriblant strl § 110, strl § 270 (prosessbedrag), DI § 55, tredje ledd og DI § 236, første ledd. Jensens opptreden som "dommer" i Borgarting lagmannsrett er både straffbetingende så vel som erstatningsbetingende. Hans praksis – altså hans daglige virke, herunder hans kontinuerlige overtredelse av straffelovens kapittel 11 og 33 (embetsforbrytelser) – er ikke gjenstand for anke.

I herværende sak vil det være både straffbetingende så vel som erstatningsbetingende av tilsynsutvalget å benytte dets standardiserte avvisningsbegrunnelse. Problemet belyses bedre ved å sammenligne Jensens handlinger med de tilfeller hvor det er blitt avklart at dommeren er korrump, drikkfeldig, avhengig av rusmidler, eller har en mental lidelse som svekker eller helt ut hindrer vedkommende i sin uavhengige dømmende

virksomhet. Som tilsynsutvalget bør forstå kan det ikke ankes over slike forhold, like lite som det kan ankes over at Jensen nekter å signere sin dommerforsikring og embetsed og dermed har diskvalifisert seg fra noen gang å ta sete som dommer, eller at han nekter å signere på avgjørelser han medvirker i, eller at han kopierer andres rettsavgjørelser og deretter villeder brukerne av domstolen til å tro at det er fattet en uavhengig avgjørelse, eller at han unndrar prosessdokumenter fra domstolsbehandling, etc. Selv om det ville vært mulig å anke over disse forholdene, er det ikke dermed sagt at en opphevelse av hans avgjørelse ville ha ført til en stopp av hans rettsstridige virksomhet eller på annen måte ville ha endret hans etiske kompass. Her er det at dl § 236, første ledd, skal komme til anvendelse, og er ment å finne sin virkning.

Det eksisterer altså ikke rettsmidler i norsk prosessrett mot de forhold som er nevnt ovenfor og som bekrefter at Jensen er uskikket som dommer. Tilsynsutvalget er forpliktet til å handle i tråd med norsk lov og internasjonale traktater og skal følgelig undersøke denne klage på bakgrunn av det som er nevnt i dette dokument.

For å gjøre det helt klart for tilsynsutvalgets saksbehandlere: Det er ikke en avgjørelse (eller dens innhold) det klages over, men derimot Egil F. Jensen og det forhold at Jensen har handlet og til daglig handler i strid med lov hvilket har påført Lundquist økonomisk tap. M.a.o. klages det over at Jensen 1) har overtrådt de plikter som dommerstillingen medfører og for øvrig 2) har opptrådt i strid med god dommerskikk. Som nevnt finnes det ikke rettsmidler mot handlinger som er dekket av dl § 236, første ledd. I motsatt fall ville dl § 236, første ledd, ha vært overflødig.

Dersom tilsynsutvalget mot formodning vil fortsette å benytte seg av ovennevnte uhjemlede avvsningsbegrunnelse, varsles det her at saken og saksbehandler vil bli forfulgt med alle midler, sivilrettslig så vel som strafferettslig, nasjonalt så vel som internasjonalt.

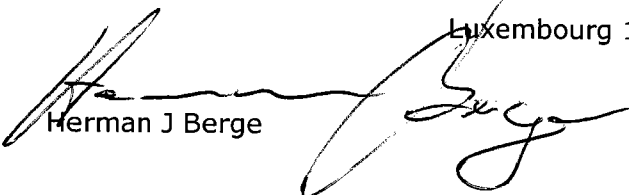
7. BEGJÆRING OM TILSYNSUTVALGETS INTERVENSJON OG REAKSJON

"Lagdommer" Egil F. Jensen har åpenbart ikke opptrådt i samsvar med loven eller på en måte som inngir *alminnelig tillit og respekt*. Jensen har følgelig opptrådt i strid med god dommerskikk og jeg krever, i lys av det som er nevnt ovenfor, at Tilsynsutvalget for dommere intervensjoner, gransker saken og tildeler lagdommer Egil F. Jensen den aller strengeste reaksjon, jf dl § 236, annet ledd.

Jeg ber DA om å bekrefte mottaket av denne klagen, samt å holde meg orientert om saksbehandlingen.

Med vennlig hilsen

Luxembourg 10. oktober 2011

Herman J Berge